

אין עור מליבדו
עור יחיד ומיוחד

שולמה

פרפראות כסא ודארין קדם רגלי אי זה בית אשר תבנו לי ויהי מקום מנוחתי

פרשת בא
תשפ"ג
גליון 324

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לעיין בו בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת

מורי ורבי יצחק ב"ר יעקב ונ' הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא הרה"ק רבי משולם וזשא ב"ר אהרן יוסף מו"ר אבי ר' דוד שלום ב"ר שלמה דב ר' זאב ב"ר משה חיים רבי יוסף ב"ר מרדכי גרשון ב"ר אשך בן יעקב משבטני קה הרה"ק רבי אברהם ב"ר אלכסנדר הכהן הרה"ק רבי משה יהודה לייב ב"ר יעקב הרה"ק רבי יהודה אריה לייב ב"ר אברהם מרדכי הרה"ק רבי יצחק מקאליש ב"ר אהרן אריה מפרעמישלאן הרה"ק רבי חיים צבי ב"ר חנניא וי"ט ליפא הרה"ק רבי ישראל חריף ב"ר שלמה הרה"ק רבי דוד מלעלוב ב"ר שלמה הרה"ק רבי יוסף וסאק הלוי מיאסי ב"ר אריה לייב מוזאלטשיסק רבי ישראל יעקב ב"ר מנחם מענדל וב הרה"ק רבי ראובן הלוי ב"ר יעקב הורוויץ

פרפראות בדרך מוסר על פרשת השבוע

יוצא לאור ע"י עמותת "משנה שלמה" כל הזכויות שמורות

לקבלת גליון זה למייל שלהו בקשה ל- MISHNA.SHLEMA@gmail.com | לתרומות והקדשות ולהפצה 052-580-2345

"למען שתי אתי אלה בקרב" (י', א')

ניתן לפרש בס"ד כי הכתוב רומז על שתי אותות הנזכרות בפרשה זו והם אות התפילין ואות ברית מילה וכך כותב רש"י (י"ב, ו') לעניין מצוות המילה בפרשה "היה ר' מתיא בן חרש אומר הרי הוא אומר (יחזקאל טז ח) ואעבור עליך ואראך והנה עתך דדים, הגיעה שבעה שנבעתי לאברהם שאגאל את בניו ולא היו בידם מצוות להתעסק בהם כדי שיגאלו, שנאמר (שם ז) ואת ערום ועריה, ונתן להם שתי מצוות דם פסח ודם מילה, שמלו באותו הלילה, שנאמר (שם ו) מתבוססת בדמייך, בשני דמים, ואומר (זכריה ט יא) גם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו" עכל"ק עוד נוסיף בס"ד במילה שתי רמוזים כל האותות שהקב"ה נתן לעם ישראל ש שבת ת תפילין י יסוד המורה

על ברית מילה כנודע וכן כסוכו גמטריא קטנה של שתי עולה שמונה הרומו על שמונת ימי מילה המורה על אות ברית קודש ועוד שתי ר"ת יום שביעי תשמור רמו לשבת קודש, שתי תפילין יניח היינו אחת ביד ואחת בראש רמו לתפילין, יום שמיני תמול רמו לברית המילה כל הנ"ל מלמד אותנו כי אם תשמור את האותות שנתן הקב"ה לנו אין לנו לחשוש מאותות השמים הנמשלים פורענות הבאה לעולם ל"ע כמו שכותב רש"י (בראשית א, י"ד) "היו לאת - כשהמאורות לוקין סימן רע הוא לעולם, שנאמר (ירמיה י, ב) מאותות השמים אל תחתו, בעשותכם רצון הקדוש ברוך הוא אין אתם צריכין לדאג מן הפרענות"

ולמען תספר באזני בנה וכן בנה את אשר התעללתי במצרים ואת אתי אשר שמתי במ וידעתם פי אני ה' (י', ב')

מובא בספר סגולות ישראל סגולה לפרנסה וכך נכתב שם "כתב בספר באר מים בשם רב קדוש אחד ז"ל לספר בכל מוצאי שבת קודש איזה עובדא מרבינו הקדוש והטהור משיח ה' מרן הבעל שם טוב זי"ע והוא סגולה גדולה לפרנסה ברוך ומנסה" עוד ידוע מה שמואב בשם רבי נחמן מברסלב זי"ע שהעולם אומרים סיפורים עוזרים להירדם אך אני אומר שסיפורים עוזרים להתעורר וכוונתו להתעוררות רוחנית לאור האמור כדאי לברר מהו כוחו של הסיפור ובפרט סיפור מצדיקי האמת כשמספרים אותו וזכים לדברים נפלאים ביותר על כוחו של הסיפור כותב בעל הנועם אלימלך (פרשת בא) ולמען תספר באזני בנה היות כשהקב"ה ברחמי עושה נס לישראל פעם אחת ונוקם להם מאויביהם אז נתעוררו הרחמים ומועיל אפילו לעתיד בכל דור כשישראל צריכין להנקם מאיזה שונא העומד עליהם להכבידם בעול שררה או מלך אז הקב"ה עושה נקמה בו כיון שכבר נתעוררו אותן הרחמים בענין כזה וזהו ולמען תספר וכו' אשר התעללתי במצרים ובשפתו זאת תעוררו אותם הרחמים וינקם לכם מאויביכם לבל יוכלו להיצר לכם כלל והבן" ועוד מובא בספר זאת זכרון מהחזוה מלובליץ זי"ע "ולמען תספר פרשנו כי שמעתי מהרב מזלאטשוב שיחיה שבאותיות של רפואה יש החיות של רפואה כי כל התורה היא שמותיו יתברך והתורה היא אותיות וכן כיוצא בזה וזה למען תספר וכו' וידעתם ע"י זה נמי כי אני ה' כי יתמשכו ע"י הסיפור בהאותיות שורש של גאולה והצלה ורכשו ונסים ונפלאות וזה וידעתם כי אני ה' עכל"ק פני זקנים יעמדו עמו ומפני קטנים של הצדיקים הם בחינת תורה כמו שמואב במסכת סוכה (כ"א, ע"ב) כי הו דאמר רב אחא בר אדא ואמרי לה אמר רב אחא בר אדא אמר רב המנוא אמר רב מנין

שאפילו שיחת תלמידי החכמים צריכה לימוד שנאמר "ועלהו לא יבול" לאור דברי קודשם ולאור הגמרא בסוכה יוצא כי כאשר מספרים סיפור נכנס כוח במילתו ובאותיות לעורר את אותו הכוח הרוחני הטמון בסיפור שיפעל על מספר הסיפור ושומעיו על כן כאשר אדם מספר סיפור מצדיק זה מגביר אצלו את האמונה בבורא עולם בחינת ויאמינו בה' ובמשה עבדו כי כל מעשיו ופעולותיו של הצדיק הם רק להגדיל את כבוד ה' בעולם ואם מגיע לאמונה בקב"ה בוודאי שלא יעשה שקר בנפשו ולא ישמור תורתו אלא אדרבא יתחזק ע"י אמונה זו בלימוד התורה ובשמירת המצוות ובוודאי ש"ע"י הנ"ל יזכה שהקב"ה ירעיף עליו את כל ההשפעות הטובות בבריאות פרנסה ונחת מכל יוצאי חלציו ועוד כהנה וכהנה ועיין עוד בוזהו (חוק לישראל יום שלישי) איוו שמחה גדולה יש בשמים כאשר יהודי מספר מניסים שעשה לו הקב"ה ש"ע"י כך מראה את אמונתו בקב"ה ונראה לי כי זה הרמז בסיפור במוצאי שבת כי רגע לפני שהאדם יוצא לששת ימי המעשה הוא צריך להיזכר כי יש בורא לעולם והוא זה שמנהיג אותו וח"ו שהאדם לא יחשוב כוחו ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה ואז גם בנקל ישא ויתן באמונה כי יודע הוא כי יש מנהיג לבירה וגם יקבע לו עיתים לתורה וכו' וע"י כך יזכה שפרנסתו תהיה מצויה לו בשפע ואין יגיע לכך ע"י סיפור מצדיקים והיות ולבעש"ט יש קשר לדוד המלך נהגו לספר בסעודה רביעית שהיא כנגד דוד המלך מלכא משיחא סיפור מהבעש"ט דייקא ויש בכך עוד טעמים נשגבים וכן כתוב בספרים הקדושים אם אדם רוצה להתחזק באמונה יקרא סיפורי צדיקים ע"י כך יזכה לאמונה גם בקב"ה

"ויאמר משה בעניניו ויבקרנו נלך בבנינו ובבנותנו בצאננו ויבקרנו נלך פי חג ה' לנו" (י', ט')

שמביא רש"י בפס' הבא "כאשר אשלח אתכם ואת טפכם. אף כי אשלח גם את הצאן ואת הבקר כאשר אמרתם" ואם תשאל אותי מניין לי שכולם יקבלו על עצמם את התורה עונה לו משה שממילא הקב"ה יכפה עלינו הר כגיגית וכולם יקבלו את התורה וזה שנאמר חג ה' לנו חג כמו חג עוגה מסביבנו כאשר יכפה עלינו הר כגיגית על מנת שנקבל כולנו את התורה ובמסכת שבת מפרש רש"י גיגית "מיכל גדול ועגול שמטילין בה שבר" ועל זה מסיימת המשנה בסוטה ועל מי יש לנו להשען על אבינו שבשמים והבן

כאשר משה מבקש מפרעה להוציא את בני" לעבוד את הקב"ה שואל אותו פרעה מי ומי ההולכים היינו רוצה לרמוז לו שאולי ישנם אנשים שלא ירצו לקבל את התורה ולא ילכו בדרך ה' כמו שמואב שיקרה בזמן עקבתא דמשיחא במשנה סוטה (ט, ט') "נערים פני זקנים ילבינו זקנים יעמדו מפני קטנים וכן מנבל אב בת קמה באמה" ולכן אין צורך שיצאו ממצרים על זאת עונה לו משה כולם יוצאים כל סוגי האנשים ולכן מפרט לו משה רבינו את הנערים הזקנים הבנים הבנות הצאן והבקר שגם הם רומזים על בני אדם שונים כמו

"דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לפית" (י"ב, ג')

כותב בעל המשנה ברורה זי"ע (אורח חיים סימן ת"ל) בטעם מדוע נקראת שבת שלפני פסח שבת הגדול ואומר "מפני הנס - שבשנה שיצאו ממצרים היה עשרה בניסן ביום שבת, ולקחו כל אחד מישראל שה לפסחו וקשרו בכרעי המטה כמו שכתוב "בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות וגו'". והמצרים ראו זה ושאלום למה זה לכם, והשיבו לשוחטו לשם פסח במצות ה' עלינו והיו שיניהם קהות על שוחטין

את אלהיהם ולא היו רשאים לומר להם דבר. ומפני שאז היה עשירי בחודש בשבת, על כן קבעו לקרות שבת שלפני הפסח לעולם – שבת הגדול" ונשאלת השאלה מדוע קשרו את השנה דווקא למיטה ובדווקא מצויין שקשרו את השנה לרעיה המיטה שהם העמודים המחזיקים את המיטה וניתן לתרץ לענ"ד בס"ד כי הדבר בא לרמוז בזכות מה נגאלו אבותינו ממצרים בזכות שמירת היסוד והעמדת זרע קודש וזהו מה שנרמז בברעי המיטה דייקא והבן

"וביום הראשון מקרא קדש וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם פל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם" (י"ב, ט"ז)

ידוע שלא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל אלא כדי שיעסקו בתורה וזה מה שנרמז כאן מקרא קדש דהיינו שיש לקרוא וללמוד במקראי הקדש שהם הספרים הקדושים וזהו שנאמר אך אשר יאכל לכל לבדו יעשה לכם רמז לאוכל של הנפש היינו לימוד התורה היינו שיש לעסוק בתורה ביתר שאת בימים אלו

משנת הצדיק – הרה"ק רבי יהודה אריה ליב אלתר זצוק"ל זי"ע – ה' שבט

רבי יהודה אריה ליב נולד בוורשה בכ"ט בניסן תרי"ז (1847) לרבי אברהם מרדכי בנו של בעל הידושי הרי"ם מייסד חסידות גור, ולרבנית אסתר. בגיל שנתיים נפטרה אמו, ושש שנים מאוחר יותר התייתם גם מאביו ועבר לגור בבית סבו. מגיל צעיר ניכרה שקדנותו והתמדתו. סבו שכר עבורו מלמד שילמדו תורה, והתנה עמו שלשה תנאים: שיעירו כל בוקר לפני עלות השחר, שילמד עמו שמונה עשרה שעות ברציפות וכן שבכל יום יחדשו משהו בלימודם. בגיל 12 נפטר רבי מנחם מנדל מקוצק, עד אז הספיק סבו לקחתו פעמיים לקוצק, וביקוריו שם עשו עליו רושם רב. רבי יצחק מאיר עצמו הסביר מה ראה לקחת את נכדיו הקטנים לקוצק באומרו: "כדי שיראו פעם יהודי אמיתי" בתרכ"ב (1862) בגיל 15, נישא הרב אלתר ליוכבד-רבקה בתם של הרב יהודה קמינר נכד הברוך טעם ואשתו הדסה בתו של הרב משה חיים רוטנברג אחיו של ה"חידושי הרי"ם". כדי שלא יהיה שמו של החתן כשם החותן, צווה עליו סבו האדמו"ר להוסיף לשמו את השם "אריה". לאחר החתונה נשארו בני הזוג לגור בעיירה גור, באותן השנים, כמעט שלא בא במגע עם אנשים והיה עסוק רק בתורה ובתפילה.

בכ"ג אדר תרכ"ו (1866) בגיל 19, נפטר סבו רבי יצחק מאיר, והוא התמנה לרב בעיירה גור על פי צוואת סבו. למרות גילו הצעיר רצו החסידים למנותו כבר אז גם לאדמו"ר במקום סבו, אך הוא סירב והצטרף לחסידים שקיבלו את הנהגתו של רבי חנוך הניך הכהן לוי מאלכסנדר, רק ארבע שנים מאוחר יותר, לאחר פטירת רבי חנוך הניך, בגיל 23 לאחר הפצרות מרובות וכמעט בניגוד לרצונו, הסכים לשמש אדמו"ר. אף שקיבל בסופו של דבר את התפקיד, סירב לשבת בראש השולחן במקום של סבו, ומאז יושבים אדמו"רי גור באמצע השולחן ולא בראשו.

תחת הנהגתו של רבי יהודה אריה ליב הפכה חסידות גור לאחת החסידויות הגדולות והמרכזיות בפולין. כרבי צעיר דבקו בו רבים מצעירי הלומדים, שהיו מתייעצים אתו בדרך לימודם ועבודתם, והוא היה משקיע זמן קבוע לטיפולם. את החסידים הרבים שהיו באים להתייעץ עמו קיבל כשהוא עומד בפתח חדרו שעון על ארון הספרים. מאחר שהיה עונה במהירות ובקצרה, הספיקו שעות ספורות לקבלת קהל גדול של חסידים. בניגוד לנוהג המקובל אצל אדמו"רים אחרים, סירב רבי יהודה ליב לקחת כסף מן החסידים, והיה מתפרנס מחנות קטנה שניהלה אשתו, גם את חסידיו היה מודריך להעדיף עיסוק במלאכה או במסחר על פני הרבנות בתקופת הנהגתו נבנה בית מדרש חדש גדול ומרווח, ובחצרו נבנו אגפי מגורים שנועדו לשמש את אלפי החסידים שבאו לשהות במחיצתו בחגים ובשבתות. שחזור מדויק של קיר בית המדרש ניתן לראות בירושלים בשכונת מחנה יהודה סמוך לקבר בנו בעל אמרי אמת. ב. 1899- נתחך קו רכבת מיוחד אשר קישר בין גור לוורשה. קו זה כונה "הקו של הרבי", והוא עצמו השתתף במימון הקמת המסילה.

בחודש אב תרס"א (1901) נפטרה אשתו הראשונה וכעבור שנה הוא נישא לבתו של האדמו"ר ברוך מגורליץ. בתרס"ה (1905) חלה במחלה נדירה וכעבור שבועיים נפטר בה' בשבט תרס"ה בגיל 58 שנים בלבד. החסידים תלו את מותו בדאגה הרבה שחש לאלפי חסידיו שהיו מגויסים באותה העת לצבא הצאר הרוסי בשל מלחמת רוסיה-יפן. בני ביתו העידו כי בכל ימי המלחמה היה יושן על הרצפה כשרק מעילו מכסה אותו וממרח בבכי על גורלם. הוא נקבר בעיירה גור, לצד סבו רבי יצחק מאיר אלתר. בהלווייתו השתתפו כ-20,000 איש, ובשל מנהגי החסידות לא נישאו בה הספרים למעט הספר קצר שנשא הרבי מסוכטשוב רבי אברהם בורנשטיין שתוכנו היה: "יהודי זה הסתלק לרגל צרות ישראל "האוהלה" שהוקם על קברם נהרס בומן השואה ושופץ לאחריה. לאחר פטירתו הוצא לאור ספרו שבו כתב את דברי התורה שנשא במהלך שבתות השנה והוגים בשנות כהונתו. שם ספרו "שפת אמת" נבחר מהפסוק בו סיים את מאמרו האחרון, שנכתב כמה שבועות קודם לפטירתו. על שם ספרו זה כונה האדמו"ר בשם "שפת אמת", כינוי שבו לא היה שימוש במהלך חייו.

מספרים שפעם אחת שהה רב אחד עם רבי יהודה אריה אלתר מגור, וכשנפרד ממנו אמר לו: "יהי רצון שתהיה בינינו, כדברי לשון התפילה, 'אָהָבָה רַבָּה' היא אהבת הרבי." ענה לו רבי יהודה אריה: "זה לא מספיק, צריך להוסיף גם את הנוסח האחר של אותה תפילה: 'אָהָבָה עוֹלָם' – כלומר אהבת הציבור".

במוצאי שבת אחד ישב השפת אמת עם כמה מחסידיו ואלו אמרו לו: "מלווה מלכה" שבה מוציאים את השבת ומלווים אותה בזמירות. כששרו את השיר "אליהו הנביא" והגיעו לשורה "אֲשֶׁרִי מִי שָׁרָה פָּנֵינוּ בְּחֵלוֹם", שאל אחד החסידים את השפת אמת אם פעם התגלה אליו אליהו בחלום. ענה לו השפת אמת: "למה אתה שואל דווקא על 'אֲשֶׁרִי' הזה? היית יכול לשאול אותי גם על אשירי שפוחת את ספר תהלים: "אֲשֶׁרִי הָאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים, וּבְדַרְךְ חָטָאִים לֹא עָמָד, וּבְמוֹשֵׁב לְצִיד לֹא יָשָׁב, כִּי אִם בְּחֹרֶת ה' חָפְצוֹ, וּבְחֹרֶתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה" (תהלים א, א-ב)

פעם אחת נסע רבי יהודה ליב לחוץ לארץ. כמה חסידים ליוו אותו עד לגבול ושם נפרדו ממנו בברכה. בין המלווים היה גם אחד החסידים הקרובים לרבי. בשעת הפרידה ביקש החסיד: "רבנו, תן עוד משהו... הוא אמר זאת בדרך אלו המבקשים מטבע, אך כוונתו הייתה על דברי תורה. פנה הרבי אל החסיד ואמר לו: "יודע אתה כיצד יכול הקטר למשוך משאות כבדים מאוד? הוא עוצר את כל האש וההבל בתוכו פנימה, וכך יכול הוא להוביל ולמשוך אחריו".

עוד מספרים שפעם חסיד אחד בא לפני רבי יהודה אריה אלתר מגור, והתלונן בפניו: "המחשבות המטרידות אינן עוזבות אותי. אני לא מצליח ללמוד ולהתפלל כי אני כל הזמן חושב שהדברים שעשיתי אינם טובים, ויש לי מזה עוגמת נפש". ענה לו הרבי: "כתוב: 'יְלֵא תַתְרוּ אַחֲרַי לְבַכְּכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם' (במדבר טו, טז). כלומר אל תביט לאחור ואל תלך אחרי לבך הוולך אל העבר".

רבי יהודה ליב מגור, בעל ה"שפת אמת", נסע פעם לרופא בברלין לשם טיפול רפואי. כשחזר יצא אליו אחיו, ר' שלוימלה אלתר, בלוויית כמה חסידים כדי לקבל את פניו במעבר הנבול. כשנפגשו ונתנו שלום זה לזה שאל ר' שלוימלה בבדיחות: "אמור נא, האם ראית בברלין 'ערליכע יודן' – יהודים אמיתיים ונאמנים?" ענה ר' יהודה ליב: "ראיתי יהודי נאמן אחד כשהייתי שם במקווה". ואז הוסיף ואמר בשם סבו, רבי יצחק מאיר: "במשנה נאמר: 'וְהָיָה דָן אֶת כָּל הָאֲדָמָה לְכַף זָכוֹת' (מסכת אבות א, ו). למה נאמר 'כל האדם?' מכיוון שאם אנוהו דנים חלק מהאדם, אנוהו מוצאים דברים רבים לגנותו. אבל אם אנוהו רואים את האדם כולו – ודאי נמצא בו זכות ודבר טוב". המשיך ר' יהודה ליב ואמר: "כך הדבר לגבי היהודים שבעיר ברלין. כאשר רואים כל אדם ואדם בפני עצמו רואים את גנותם, אבל כשרואים את כל יהודי ברלין אפשר לדונם לכף זכות".

דובב שפתי ישנים – ליקוטים מספרים שפחות מוכרים

יקר מפז – הרה"ק רבי ישראל מקוזניץ

"אִם יַמְעַט הַבַּיִת מַהִיִּת מִשָּׁה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הִקְרַב אֶל בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נִפְשׁוֹת אִישׁ לְפִי אָבְלוּ תִכְסּוּ עַל הַשָּׁה" (י"ב, ד')

דברו אל כל עדת בני ישראל בעשור וגו' רצה לומר "דברו" הוא מלשון מלכות כמו "דבר אחד לדור" (סנהדרין ח) מפני שמידת מלכות הוא שגור ועבדיו מקיימים דבריו שהעם אינם יודעים מה שהמלך חפץ רק אם מדבר אליהם מה חפץ ולכן נקרא "דבר אחד" ולזה עתה שהתחיל הגאולה ונתגלה מלכותו התחיל הקב"ה לדבר להם המצוות לזה "דברו" הוא מידת מלכות ואם ימעט מהיות משה – ר"ל מי שאינו במדרגה זו שיוכל בעצמו להמשיך הקדושה עליו ולקח הוא ושכנו – ר"ל שהתחבר את עצמו אל צדיקים כי שכן הוא הצדיק כדכתיב (משלי כ"ז, י) "טוב שכן קרוב מאח רחוק" היינו הצדיק מחמת שקרוב לבורא ב"ה ושוכן אצלו

סגולה לפרנסה – תפילין

"וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְזַפְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ כִּי בְיַד חֻזְקָה הוּצָאָה ה' ממצרים" (י"ג, ט')

והיו לך לאות מלשון סימן על ירך כמו לידך לצידך שע"י כך תדע את מקומך בעולם ועד איפה תחום מקומך וכן מה צריך להיות לידך ומה לא בחינת הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע כי ראית מה למדת כאשר היית שכן של המצרים הרשעים וכן כותב דוד המלך בתהילים ק"א לא ישב בקרב ביתי עושה רמיה דובר שקרים לא יכון לנגד עיניו" שזה לזיכרון בין עיניך היינו שע"י הנחת התפילין יזכור כי יש מנהיג ובורא לעולם והכל מושג בפרטיות ויש יכולת בידי הבורא יתברך לעשות הכל ולכן יש לשעבד את כל הכוחות הן הגשמיות שביד וזן הרוחניות שבראש לעבודתו יתברך ולא יעשה דברים לא כשרים כדי לנסות לזכות במה שלא שלו ועי"ז יזכה שיתקיים בו המקרא שנאמר על מניח התפילין ויראו ממך היינו שלא יקרבו אל מקומך כל המפריעים המקטרגים ותקבל את מה ששלך בנקל ובלי טרחה רבה